

Jochem F. Kruit

ik doe het morgen wel

2018
Nijmegen / Deventer

ik doe het morgen wel
Jochem F. Kruit

haar adem Adam ik

dood gaan ik en jij
het leven is kort doch vrij
leef 't dan toch met mij

misschien vandaag nog

jij die opstaat
en besluit:

deze dag verkrijg jij
eindelijk de buit

jij die je weer neerlegt
en besluit:

na deze nacht jij
bevrijd van alles
wat je eerder zei
nog vaker dacht

jij die ontwaakt
en besluit:

vandaag ben jij de persoon
die het maakt
die zonder geneuzel of geklaag
zijn zonden en leugens
met hamer en met beitel
tot stukken
kapotslaat

jij die je nog eens omdraait
en besluit:

op deze manier
hoef ik
er eigenlijk nooit meer uit

ik spreek (geen) woord

gezegdes schenden zeg ik

door de bomen zag ik het bos

kledingstuk

de aanhouder verloor

kledingstuk

weinig voeten in aarde

kledingstuk

de slechtste stuurder aan wal

kledingstuk

mijn mouwen - aaploos

kledingstuk

en de laatste loodjes het lichtst

maar

alle wegen leidden (mij)
wel degelijk naar rome
waar de burens jou
best horen mogen

terre caniculaire
voor S. K.

mijn plateau, mijn beschouwend balkon

heuvels van invasies
ranken aan ranken aan ranken
trossen en kruisen - helmen en druiven

de heldere hemel
hoog over het hoofd
overstijgend de heroïsch harde
glanzende gloed
van de zon
die ook van jou is

binnen deze met goud bedekte
kom van harde aarde
slaap
ik

(...)
(.....)
(.....)

en
ik wentel mijn waterlichaam in het water
dat voor nu
voor even
voor en van ons is

kokend bloed
koelt blauw af
de decadentie
plonzend weggespoeld

prossima fermata
deel I

nog nooit gingen met zoveel geweld
twee deuren voor mij open

vijftienhonderd kilometers scheiden
je van jouw jonge schim
die het evenals de mijne
lukte
een weg te banen
door die fijne drukte

zwart pvc bezaaid
met rondjes van rand tot wand
het valt niet te handhaven
wanneer kinderen hand in hand
brand na brand
door hun longen
laten varen

overmorgen scheiden
vijftienhonderd kilometers
me van jouw jonge schim
die zich nog heel even
evenals de mijne
langs de vele benen
heen beweegt

darwins klaagzang

louter mensen lopen langs het leven
slechts het dier weet wat het wil
kent noch zorgen noch de maandagmorgen
enkel:
eten
slapen
en van bil

onze evolutie heb ik nooit begrepen
was ik maar
een aap gebleven

(een) hoop stierf in tivoli

de vroege dageschijn
is met de warmte verdwenen
een helder blauwe strook
licht
voor mij op de horizon

met enkel mijn wens en enig geluk
verwacht ik
volgend jaar
weer terug

la lumière
mon dieu, je vis
l'obscurité
j'ai été trahi

daar
op die dag toen
mijn lach was op
toen daar
de dag was om

we renden rond
om te doen vergeten
dat we niets meer
dan kort verdreven

elkander verloochenend
lieten wij
geesten kort doch prachtig vrij
echter de deuren die verdwenen
zij, doken thuis toch plots weer op

tevergeefs

L. S.
(van hemel & aarde)
deel I

in de rij
zij verschijnt
om zijn armere arm
(nu nog)
mijn stalen salamander

een verfrommeld blauw biljet
valuta vervangen, abuis tien bier
in het huis van karel de grote
je vriendin is weg
jij zegt
jochem, eerst wil ik roken

dat kuiltje in je wang
verschijnt pril doch levendig
enkel ongeloof tot ik ontvang
12/[...]/1994

ik dronk ik dans
mijn sombrero wordt gestolen
ik zoek ik zie je - vind je en vertel
ik kan niet langer [.....]
ik moet er aan geloven

mijn maag nog slechts geweld

ik hield je even
vast en ga langs zij
met tien getallen
tot mijn beschikking
was ik
tot voorlopig
vaarwel bereid

quattro fiumi

voor en tegen de drie muzen

ik zie grijs
want het is donker gemaakt
niks is nog beige
de gloed is gestikt
niks meer oranje
ik veracht het zonlicht

aan zuurstof onttrokken gehijg
met gemak werd ze dronken
en met gemak verleid
ofschoon
geenszins was het hij

door de spies gespleten
zijn hart en hardhoofd
hoe jonge mensen spelen
(met de guillotine)

zet een pas op dat plein
hoor zijn bedwelmde wens
dat elk bouwsel
heilig blijft
hij
ondergekalkt
gekneveld mens
tot aan het eind

epiloog:
zout water - geef gas
het brandt - het brandt

stilte volgt het fluitconcert
deel I

ik beschrijf in de zaal vol zielen
verwanten zonder verbinding
onvrijwillig onderbeschonken gefeest
filmvennooten
zonder verhaal

ik schrijf in een zaal die leeg is
die vol is overal mensen
slapen sluimeren snurken
op een plastic
prestatievloer

ik beschrijf in de zaal vol debielen
een blond meisje
in haar roes
als gouden honing zo
zinwekkend zoet

ik schrijf in een zaal die leeg was
waar een gesprek begonnen te snel eindigt want
ik haat jullie stop met zeuren
geen mens is minder relevant
slaap wanneer je een nietsnut sterft
'k zal het niet betreuren

venividivici
tegen A. G.

je verdween
in de eeuwige stad
ik vind een graf
tussen honderden graven
hordes stierven, hier
voor jouw kans en keus

je rug draaide je naar mij toe
jouw lust
bewoog als een bries
en als een blinde vis
beten mijn tanden in jouw bleke aas
de afdruk van mijn gebit
op een naakt schouderblad

er is geen tijd voor wroeging
want jou het genoeg geven
zal ik nimmer
de witte vlag wuiven
nooit

integriteit wordt niet ontnomen
zelfs jij bezit
geenszins die kracht

zevenmaal een zetje
van al de zeven hoogtes af
heb ik je
geduwd gesmeten

jouw bloed kookte op de klinkers
jouw botten landden onder de brug
en het was jouw laatste restje as
dat door mijn longen liep

want zelfs jouw ziel
trotseert de tiber niet

$C_{43}H_{66}N_{12}O_{12}S_2$

draag me
vertraag me
vertrouw je
plaag me
ik vraag je

wees lief
jij bloem, bloei
ben gretig
de hartendief

losse handen
maak aan
verzocht
mij laten gaan

kronkelend als wier
vrouwvrouw
meisje, jouw
fijnste vertier

enkels enkel
in veren verkneld
donsdeken
van jouw plezier
op jouw manier

een verre strook metaal
voor L. K.

met koude kaken
op kiezen kauwen

met trillende tengels
schooide je
een sigaret

vuur?

starend aanschouw ik je staren
wat buiten langsvliegt
leeft
jouw coupé rijdt niet
jouw treinstel zweeft

veracht de dag
die jij morgen leven moet
ik verwacht een dag
waarin je voor extase vergaan
drievoudig boete doet

nu ofschoon
een enkel spoor
nog bons in beide oren
echter zonder enige speling
trekken twee rails
gewoon door

vandaag ben ik niet thuis

een zilte gloed van witte wolken
mist rondom mijn zicht
bewegen zich

zeven kleuren kleine zoemers
'als sprookjesdwergen vliegen konden'
spraken die insecten tegen

mij, voor wie morgen staat voor zorgen
gister slechts voor spijt

ik doe het morgen wel
Jochem F. Kruit

haar heupen in dubbel haiku

vlammend voltooi ik
mijn marmeren hart en brein
zwichten zullen wij

voor Venus' heuvels
zij; na climax verlaten -
Jupiters venijn

l'estasi di santa teresa
deel I

in marmer gesloten

daar lig je
op jouw divan
dood ben je niet

negenhonderd plooiën
afgeworpen
onder negenhonderd lakens
mij verborgen

zeg jij het maar
't behaagt me
heb jij me
te treden verraden?

want het geluk was aan je zijde
de geuren
van de zijde die je zijde
omklemt
nu zou ik het scheuren -
ik breek steen

L. S.
(van hemel & aarde)
deel II

ik strompelde
tergend traag
buik die klaagt
wacht niet lang
werp maar uit

een eerste stap op straat
mijn ogen zoeken
toegetakeld
tot ik plots
word aangeraakt

hey

seizoensnavel

gaarne hoor ik de roep weder
van vogels dwalend
voor mijn raam
hun fier gepiep hun zoet gezang
voor oren ende mijn gemoed
zo sierlijk aangenaam

duizend veren in de strijd
der ontwaakte overlevingsdrang

-

uit volle borst
met mijn bek geslepen
vlieg ik
over de dag heen
hoef geen takjes en/of blad
meer te verzamelen
heb mijn nest nu wel gezien

houten dekens afgeworpen
sprei en laken al lang splintervrij
overwonnen morgenstond
geen goud maar vier of vijf
vette wormen
in de mond

stilte volgt het fluitconcert
deel II

mijn door hout omgeven
grafieten dolk
die wil ik
door jouw nek maar toch
schrijf ik in de zaal vol schlemielen
dit tijdstip dromenland
teken van zwakke natuur
ik waak nu eenzaam niet minder alert

dans le silence pure
bien qu'imparfait

in de nacht wil ik be- en leven
jouw woorden stijgen (en ik zal ze dus toch maar eren)
weer langzaam naar mijn brein
jij had hier niet geslapen en dus

herschrijf ik in de zaal vol imbecielen:

ik wil dichter bij jou zijn
dichter voor jou zijn

app

vreemdeling
jij charmante cijfercombinatie
door de sluwe naald van zijn gedragingen
reeds grijs gedraaide dame

jouw geil en grimmig vrouwenbrein
door hogerop sluw verstoep
in een zandlopermeisje maar
expres iets te schattig en
een beetje klein

de maker dacht
wat ik hier creëer
spuwt naar al haar mannen
vast en zeker
verre van frivol
het meest frustrerend venijn

maar ja

als jij het allemaal maar blijft geloven
die digitale letters
die na uren achtereen
haast zijn duimen deden kloven
dan zal hij het hem niet meer ontnemen
zal jij jou met hem willen delen
dus kom maar gauw hierheen
in een trein of bus het kan hem niet schelen

het is nu de eenentwintigste eeuw
en god is niet langer de baas
want de vrouw die hij om hem te tarten maakte
kende deze slechts één week en drie dagen
tot ze schoon genoeg had
van al 't online geraas
en ze zich in bed onder de lakens
hevig godslasterend kwam misdragen

dystopia

deze corrosieve koude
guurder en harder
onder de grauwgrijze
hemelboog

houdt dit ooit op?
in verwarring ontwaak ik
tweemaal
een half open oog

vallend water
slap ontbijt

ik vraag me af
waarom ik
gisteren loog

het antwoord
niet ver te zoeken
's avonds
een geloof
welk hij 's ochtends
weer bedroog

utopia

een behelzende hitte
krachtig doch amoureuus
dankzij die azuurblauwe
koepel der kosmos

houdt dit ooit stand?
in extase wordt hij wakker
eenmaal
een halfkale druiventros

vallend in water
nat respijt

hij vraagt zich af
waarom hij haar
gisteren niet bedroog

het antwoord
niet ver te zoeken
's nachts
haar vrouwelijk proloog
waar ik 's ochtends
weer in geloof

mijn brein in tweemaal één kwatrijn

grootsheid vol gebreken
waar is de werkelijkheid gebleven?
aanschouw ik hier waarheid
of slechts mijn guur geweten?

gangen vol gedachtechaos
wie verlos ik, zonder het te weten?
aanschouw ik hier mijn zonden
of slechts een zuur verleden?

l'estasi di santa teresa
deel II

in extase verwoord
de engel de pijl
in extase doorboord

de trap verliep
sculpturen tillen niks
vraag dus maar niet
waar hij gebleven is

ik heb gestaan
geknield (en) gebeden
niet langer jij
pijn - verleden

jouw ijskoude oren
koelen mijn lippen
je heupen van marmer
warmen mij niet

ons stenen hart
met beitel doorkliefd

ik doe het morgen wel
Jochem F. Kruit

kronkelhypnose

een antigif in slechts gebaren
talen doe ik daar niet naar
de slang met slanke tanden lang
bijten gaat zij toch vanzelf
dus waag geen poging
tot bedaren

het gulden geslacht I

duistere dames
voor en door de kunsten
daverend verkozen
tot vurige muzen
der eeuwige dagen

op welk rolletje film dan ook
de vrouw wordt vastgelegd
in zwart-witte tinten
of fleurige kleuren
van zo een plaatje paradijs
valt nimmer ook maar
iets te betreuren

dus
zoals het mij behaagt
heerst jullie magische hegemonie
in de herenwereld doordrenkt
met manische megalomanie

want zonder eva zou
adam van aarde maken
een apenheul enkel gevuld
met onoplosbaar opgewonden
krijssende kuifmakaken

het gulden geslacht II

ongeduldig onbeheerst
word je onzorgvuldig overvallen
door een onbezonnen
donkerblonde dame

voor haar
netflix wijn en slapen
de werkelijke triade
van zuiver vrouwelijk bestaan

maar

wat als plots
die vlugge lust
en vlot genoeg
zich niet langer
zo zou wroegen
echter tevens zou leven
voor zaken alledag

dan zou
het dubbel x-chromosoom
gauw vernemen
wat een geduldig meisje
allemaal mag

melancholie: de machteloze achtervolging

een ontdekking
van het innerlijk
naar het epicentrum
mijner heetste hartstocht

opgediend per milligram
neurologisch goed gevoed
eerst bruisend en eerst zuur
echter climax; slechts zoet avontuur

magma kolkt door mijn cortices
en mijn kaken kraken raar
aan retina's ontbreekt elke richting
dus die laat ik maar

dopamine en eendracht
norepinefrine en een vriendelijke lach
de serotonine die mijn hart verzacht

het allermooiste
chemische verdrag

io ero

lange luchten
een stenen wandeling
mijn vluchtige momenten
stervend met dagen

uitgewiste uitzichten
verloren met de herfst
opgesloten samenbrengsels
aaneengesloten karakters

men roept tezamen
maar loopt verdeeld
komen we elkaar
daar wel eens tegen?

we stampen weer
richting cabine
dat moment verloren
maar
sempre lì

onze ziel echter
daarna nooit meer

inktvonk

wat was
eindigt gehad

twee heupen en twee benen
die met groots gestamp
vernielden en verkrachtten

al
wat hij van haar
dacht te weten
trachtte
beet te nemen

ze plaatste punten
zette strepen

koude lendelen
~~op~~ de vloer
~~kronkelen door elkaar~~
veegt ze er mee aan

haar vuur ontvlammend plots -
vrouwen

brauchen kein streichholz

overblijfsel cq. ruïne van het woedend terras

(zacht hard lief agressief)
genomen

ren ongekleed door de gangen
word ongeneerd ontboden

het golvend verlangen
niet aan te ontsnappen
schreeuwend zonder aarzeling
ze schreeuwde zonder aarzeling
tot de dood ons scheidt?

recht door zee is wat ze zei
nonsens is van vroeger
is wat ze zei
gelijkend mozes wierp ze stromen
weg
weg
weg

kansloos verdween gedachte
zonder weerstand brak verzet
remmen niet langer optioneel

het kwam uit jouw lichaam

ik droeg je op te winnen
ik dacht

adem
explodeer
voor altijd
immer

met bloed op blad geschreven
een nieuwe start is een nieuw einde

jij, jij ... jij

L. S.
van hemel & aarde
deel III

vliegensvlug
verwijdt ze mijn bloedvaten
en een warme hand
streelt m'n rug
ik kan je toch niet achterlaten?

zet nog een pas
zonder jou wil ik niet terug
slaak diepe zucht

even laag bij de stoep
en wat vers stadsgeraas
het is goed
over eigen lichaam
reeds weer de baas

maar nu
zonder overgave
heb ik naast mij
aangeschoten dame

besluit

ik wil goed
naar ogen staren

zoen haar vlug maar zoet
ze vlamt | ze vlamt
haar laatste sigaret

we rookten hem
samen

prossima fermata
deel II

drie pogingen om te ontrafelen
hoe kinderen
ontwaken
waarom kinderen
zich zo gedragen
waarom kinderen
niet bijtijds
hun hoofd uit de grond
kunnen graven

twee transparante tieners
die nacht na nacht
maar bleven dwalen
mijn doorzichtige verschijning
die na driemaal
(is scheepsrecht?)
nu écht niks meer heeft
om om te vragen

prossima fermata
deel III

ik vertrok voltooid
ze zwierven
nog even
twee geesten
die na eergister
nog slechts
twee dagen
leefden

mijn laatste schim
- lang zullen ze niet balen -
heeft die van jou
nu eindelijk
doen vervagen

een kind niet langer
en nog nooit ging
met zoveel geweld
één deur
voor hem open

de teerling is bedorven

u buigt voor mij het godspersoon
heilig lichaam in goud ornaat
ik, ik en ik
het werkelijk
triumviraat, dan

pompeius jij hoerenzoon
ik hoop op jouw losse kop
in een gore juten zak
zelfs voor al mijn sestertiën
kocht ik nog jouw graf, maar

mijn adem plots van staal
een toga vol godsbloed
ik sterf en neem mee

imperium et mare meum

hopelijk voorgoed